

"כאשר מדברים - אין יורים!"

ז'נבה בין עצי המאנוגו

ואת זאב יפת

הפגישה נקבעה לשעות הצהריים. יומו אותה משקיפי האו"ם, ומפקד הגיורה המצרי והישראלי הסכימו להשיח תחף בה.

היה זה לאחר שמספר תקריות האש בין איזור שלנו, איזור איסמעיליה, גבר. איתו גבר מספר הנפגעים. מטה משקיפי האו"ם החליט להציב בשטח נקודת הצפית קבר עה.

וכך, בוקר אחד - כמונן לאחר תיי אום מראש עם שני הצדדים - הופיעו אנשי האו"ם בשטח ההפקר שבינינו ו בין המצרים, הקימו אוהל כחול, רחבי ידיים, ותקעו לידו את דיגלם. אחר מתחו שני קווי טלפון, אחד אל מיפקדת הגיורה הישראלית ואחד אל המיפקדה המצרית, ותחנות היתה מוכנה לעסקים.

צלף

מוסווה

את הצד המצרי ייצג סרן צעיר, שהתי גלה כתוקפני, גס-רוח וחצוף. אולם בר מהלך הדיונים התברר שהוא פשוט גרי גש מאוד. מעולם לא נפגש עם ישראלים פנימי-אלפנים, ולא ידע איך אוכלים אוי-תם, במהלך השיחה, כאשר נרגע, נעלמה גם תוקפנותו.

עם הסרן היה קצין מצרי אחר, מג"ד, אולם הוא השאיר את גיהול השיחה לסרן. שני מצרים נוספים לא נשאו דרגות, אך

הוצגו בפנינו כקצינים. אחד מהם נשא משקפת-שדה, וכיוון אותה מדי פעם לער בר עמדותינו. הוא היה היחיד בקבוצה הר מצרית שלא דיבר אנגלית.

הוא נתבקש באדיבות, אך בצורה ברורה, להסיט את התעניינותו לכיוון אחר.

הצלה

ברגע האחרון

הסרן המצרי לא הסכים לשוחח אתנו ישירות. הוא פנה באנגלית למשקיפי האו"ם, הירצה טענותיו, וה"או"ם" העביר אותן, גם כן באנגלית, לנו.

הטענה המצרית על סדר-היום היתה התנגדותם לכך שנמשיך להפעיל את ה"טרקטור, שפעל בגיורה מאז הבוקר. הת" שובתה הישראלית היתה שהמצרים אשמים בהפעלת הטרקטור, כי הם אלה שהפעילו צלפים באיזור, והטרקטור הובא כדי להערים ערימות עפר בחזית עמדותינו כדי להסתירן מעיני הצלפים.

בשלב זה, כאשר נראה היה שהשיחה מגיעה למבוי סתום לפני שהתקדמה כלל, התערב בשיחה אחד הקצינים הישראליים, בחור בעל אישיות מקסימה, העובד באזרחות במחקר בשלושה הרחובותית של האוניברסיטה העברית:

"שנינו אנשי-צבא." פנה לסרן המצרי. "אם נקבל פקודה, אני בטוח שכל אחד מאיתנו ימלא אותה כמיטב יכולתו, ובגיר בורה. אבל עכשיו אין לנו פקודה להרוג אחד את השני. עכשיו אנחנו משוחחים. האם זה לא מגוחך שנשוחח באמצעות אנשי האו"ם? אתה הלא מדבר אנגלית מצויינת. בוא נשוחח ישירות. אם אתה רוצה, אני מוכן לדבר איתך גם ערבית."

הסרן המצרי נותר מופתע. לרגע היסט, אחר שלח מבט שואל לעבר מפקדו. הלה הניד ראשו לחיוב.

מיפגש

רעים

כך נשכר הקרה, ושיחות ז'נבה בין עצי המאנוגו עלו על מסלול של שלום.

חיפוי צמוד
סגן איתן, אחד משני המ"מים של המחלקה, מאבטח עם אנשיו את הקצינים הישראליים שיצאו לשטח ההפקר לשיחות עם המצרים. לבוש שכפ"ץ, כשמטביבו ארגזי-פעולה, טלפון, מכשירי-קשר, מנות-קרב, והצמחייה העבותה המקיפה את העמדה, נראה איתן כדמות מסרט-פעולה.

החלה שיחה ישירה. אחד הישראלים גילה כי הקצין המצרי השלישי, זה שלא ענד דרגות, הינו יליד אלכסנדריה - מקום הולדתו של הישראלי. השניים סרו הצידה, החלו מחליפים חוויות משותפות.

המצרי מאלכסנדריה היה מילואימניק בוגר אוניברסיטה, שבאזרחות הוא מורה למתמטיקה בתיכון. גם אותו, כאת עמיתו הישראלי, העסיקו יותר מכל החופשות והדאגה למשפחה שנותרה מאחור.

אחר עברו השניים לדבר פוליטיקה. הר דיעות שהחליפו שני בני-העיר היו רחוקות מלמצוא-אחד בעיני שרי-הביטחון של מדינותיהם.

"אפתח

באש!"

בינתיים, נמשך הדיון בנושא הר מרכזי של הפגישה. הסרן המצרי תרם עתה את תרומתו שלו לשלום: "ה" מפקד הבכיר שלנו צריך לחזור מחר מ" חופשה", גילה, "בלעדיו, אין לנו סמכות להסכים לעבודת הטרקטור. ההוראה שלנו היא לפתוח באש אם הטרקטור יעבוד. בואו ניפגש מחר, הוא ישתתף בשיחה, ויחליט."

עתה תרם הצד הישראלי את מנת הר רצון-הטוב שלו: "אנחנו מוכנים להשביח היום את הטרקטור, כדי להוכיח לכם ש" איננו מתעקשים", אמר. "אבל מחר בבוקר נהיה מוכרחים לחזור ולהפעיל אותו. כש" יבוא המפקד שלכם, ננסה לשכנע אותו שהפעלת הטרקטור, בשטח שלנו, לא צרי" כה להיות סיבה לפתיחה באש."

"השתדלו לא להפעיל אותו עד שה" מפקד שלנו יבוא", ביקש הסרן. "אני מצ" טער, אבל יש לי הוראות לפתוח באש." סיגנונו, עתה, היה שונה לגמרי מסיג-נונו בתחילת השיחה.

"בואו

לא נירה"

ה הצררים הושימו ידיים לשלום. אחד הישראלים הגיש למצרים הבילת-שי. הר מצרים סירבו לקבלו: "בפעם הבאה נביא גם אנחנו, ואז כרצון נחליף איתכם מת" נות", אמרו.

בבג"צ, משתתף בשמש החמימה. למרות הרצון הטוב שהביאו שני הצדדים לפגישה, הם לא רופפו את הכוננות כמלוא הנימה, וראשיתם בעמדות חיפו על משתתפי השיחות כל הזמן.

אריה פרידן, עולה חדש מרוסיה הר נחשב לחייל המצטיין במחלקה, צופה בדריכות לעבר מיפגש הקצינים, בעוד חברו לעמדה עוסק

עולה חדש